

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Der er én ting, jeg er helt enig med den sidste ærede taler om, nemlig at den politiske situation er en lille smule uafklaret. Ja, det med en lille smule kunne man måske godt sætte en parentes om – den er temmelig uafklaret. Men det er vist også det eneste, vi er enige om.

Det ligger faktisk sådan, at jeg ikke før sagde noget om, at der skulle ofres flere penge på dette område. Jeg sagde, at jeg gerne vil holde en dør helt åben for at bevare den nuværende ordening, fordi den indeholder en række kvaliteter. Derfor min bemærkning om at bevare den nuværende ordening.

Når jeg ikke gik længere – jeg mener, vi burde gå længere – var det et forsøg på at finde en løsning, som kunne forene de fleste af os, men den er altså ikke blevet opfattet. Jeg ville gerne have denne korte bemærkning for at sige, at det var derfor, jeg ikke lovede hverken guld eller grønne skove på musikområdet. Det vender vi tilbage til, når vi forhåbentlig inden så længe får nogle andre på regeringsbænkene.

Ingerlise Koefoed (SF):

Nu startede hr. Ole Bernt Henriksen heroppefra med at sige, at det er skik, at man principielt tilkendegiver sin holdning til et lovforslag. Det er det jo også, og det vil jeg da også gerne gøre. Jeg vil sige, at principielt er jeg imod dette lovforslag, principielt imod, at man ændrer på den musiklov, som vi for ganske få år siden med et flertal fra Socialdemokratiet, SF og De Radikale fik gjort til en lov, der var sådan, at alle i musiklivet kunne erklære sig tilfreds med, eller som i hvert fald gjorde dem i stand til at sige, at der var konsensus i musiklivet. Derfor synes jeg, det er sørgeligt, at man nu kommer og griber ind i den balance – måske ikke lige i 1989, men højst sandsynligt i løbet af nogle år.

Der er også noget andet i dette her, der gør, at jeg synes, det er et tvivlsomt forslag, og det er, at det jo lykkedes sidste gang at få sikret Sjællands Symfoniorkester bedre, end det før havde været sikret, fordi man fik amtskommunerne til at love, at de ville støtte det.

Det har ikke været nemt. Vi ved, hvor svært det har været at få amterne på Sjælland og ikke mindst Storstrøms Amt til at gå ind og interessere sig for alvor for at opretholde Sjællands Symfoniorkester så godt som overhovedet muligt.

Jeg er bange for, at når staten nu går ind og laver om på sine muligheder, vil amterne sige: Nå ja, men når staten kan bære sig sådan ad, så kan vi også bære os sådan ad, og vi har det svært økonomisk, så vi trækker også noget af vores velvillighed tilbage igen.

Det synes jeg ville være fatalt, og jeg synes, det ville være ekstra slemt, netop fordi Sjællands Symfoniorkester, efter hvad jeg ved, er det af landsdelsorkestrene, der lever bedst op til formålsparagraffen – den del af formålsparagraffen, der forpligter orkestrene til også at spille meget ny dansk musik. Det kniber det lidt med for nogle af de andre landsdelsorkestre at gøre, det ved vi, hvis vi ser på deres repertoireliste, og vi kan også i udvalget, hvis der er interesse for det, selvfølgelig få dokumentation for, at sådan er det.

Derfor synes jeg, man skulle tænke sig om en ekstra gang, og jeg synes i og for sig, at det må være vanskeligt for en radikal kulturminister, som jo har været imod, at man ændrede på den her bestemmelse de andre gange, den har været fremsat her i forslaget, så at skulle være den, der fremsætter forslaget. Men sådan er det selvfølgelig, når man pludselig er kommet i regering, at så kan det være, man er nødt til at lave om på noget.

Så er der selvfølgelig spørgsmålet om, hvad vi skal gøre, hvis det viser sig, at der alligevel sker det sørgelige, at man ikke kan opretholde den ordening, man har nu – at der ikke kan blive flertal herinde for at opretholde den. Ja, her vil jeg foreløbig bare sige, at så er vi selvfølgelig også interesseret i at gå med ind i nogle forhandlinger og søge at sikre, at landsdelsorkestrene i hvert fald får så gode muligheder, som man overhovedet kan tænke sig.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg er enig med hr. Søren Hansen i, at det ville være vigtigt, at man gjorde mange andre ting ved musiklivet, f.eks. at man udbyggede musikloven nu med et afsnit om musikskoler. Så ville man sandsynligvis også hjælpe med til at få nogle mennesker, der, når de blev voksne, ville protestere imod nedtrapning af musiklivet. Jeg synes også, at det for kunstnernes – musikernes – skyld var vigtigt, om man kunne få en blankbåndsaftgift. Det vender vi gerne tilbage til i anden forbindelse.

Hanne Severinsen (V):

I Venstre har vi forståelse for ministerens øn-